תצוה תשפ"ד
אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון ת"ג

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **תצוה**, והיום זה **י"ג אדר ראשון**, וכשם שמחר בלילה בעז"ה זה "פורים קטן", אז היום בלילה זה "תענית אסתר קטן" – ערב פורים, שעל היום הזה כתוב כמה פעמים במסכת מגילה: **"י"ג זמן קהילה לכל"**; הגמרא מדברת גבי הימים שקובעים את פורים, כי הרי יש כמה זמנים שקורין את המגילה – י"א י"ב י"ג וכו', והגמרא אומרת ש**"י"ג הוא הזמן קהילה לכל"** – כולם מתקבצים ביחד, ובדיוק כמו שכל נם פורים היה, שאסתר המלכה אמרה: **"לֵךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים"** – שזכינו לכל הנימים של ימי פורים ע"י ההתקבצות וההתאחדות ביחד; זהו סוד הניצחון של עם ישראל, שעם ישראל מתקבצים ביחד ויודעים **"אנחנו עם אחד, ויש לנו אב אחד – אבינו שבשמים, ויש לנו רועה אחד – שזה הצדיק, שהוא המאחד אותנו"**; כי בכל דור יש את הצדיק שבדור, ובימי מרדכי ואסתר זו היתה העבודה הקדושה של מרדכי הצדיק ואסתר המלכה – שהם אחדו את עם ישראל ביחד, ועי"ז זכו לכל הנימים.

וזה מונח בתוך המילים: **"י"ג"** אדר **"זמן קהילה לכל"** – **"ל'כל'"** היינו **להצדיק**, וכמו בדברי רבינו כמה פעמים בליקו"מ: **'כל'** זה הצדיק, ורבינו מביא את הפסוק (דה"א כט, יא) "לְךָ ה' הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי **כֹל** בַּשָּׁמַיִם" – לא כתיב **'יסוד'** אצל המידה השישית [כמו שכתובות כל המידות קודם לכן], אלא כתוב "כי כל בשמים ובארץ" – "דאחיד בשמיא וארעא", שהקב"ה אחד בשמים וארץ, אומר רבינו: זה הצדיק, שהוא המגלה לנו שהקב"ה הוא אחד הן בשמים והן בארץ, היינו שאדם יודע הן שאני נמצא "בשמים" – עובד עבודות רוחניות, והן אם אני "בארץ" – עובד עבודות קשות, אני **"אחיד בשמיא וארעא"** – יש אחדות

אחת! יש גילוי שכינה וגילוי אלקות בכל דבר שאני עושה!

אדם יגיד "אני 'עף בשמים', אני בדרגות גבוהות", **ורבינו גילה לנו: "אִם אֶפַּק שָׁמַיִם – שָׁם אָתָּה", צריכים לדעת שיש עוד ועוד! אף פעם לא השגת את הכל!** אדם אומר "אני מרגיש בארץ... ממש 'בתהומות הארץ', במקום כ"כ גרוע ונמוך, איך אני נראה – אני יודע"... שזה מדבר אלינו – אנשים פשוטים, ומונחים בארץ, **אבל הצדיק מגלה לנו איך בתוך החיים שלנו "בארץ" – הקב"ה נמצא שם, ואיך אפשר להפוך את הכל ולקשרו לאלקות,** שזה סוד **"דאחיד"** בשמים וארעא – **אחדות!** שאדם אף פעם לא יאמר "אני כבר 'אחר מעשה'"... "השלום בית שלי כבר 'לאחר מעשה', אין מה לדבר ואין מה לתקן"... **אין דבר כזה! אם אדם באמת רוצה, והוא זורק את השכל שלו, ומתקשר אל הצדיק, הצדיק כבר יגלה לו איך לקשר שמים וארץ ביחד!**

וזה כולל את הכל, באיזו צורה שרק נסתכל על זה – הן ברוחניות והן בגשמיות, וכאמור – לעניין שלום בית, בין איש לאשה, שלפעמים נדמה לאדם שזה הפוך ממנו לגמרי, והם שני הפכים שונים – "שמים וארץ"... הבעל חושב שהוא בשמים ואשתו בארץ, או הפוך – האשה חושבת שהיא בשמים ובעלה בארץ, ויש התנגשות והתנגדות ביניהם, והנה הצדיק הוא **"אחיד בשמיא וארעא"** – מגלה לך ומראה לך שאין שום סתירה בין זה לזה!

שזהו מה שאומרים בסיום י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן[1]: **"וכן שני כתובים המכחישים זה את זה עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם"**; שזה נעשה בחיי האדם בכל מיני דרכים, שנדמה לו שיש **"שני כתובים המכחישים זה את זה"**, ואכן ננקוט הדוגמא האמורה – גבי שלום בית, אדם זכה להתחתן אבל נדמה לו שזה **"שני כתובים המכחישים זה את זה"** – הוא חושב 'זה סתירה... יש פה משהו לא מתאים... משהו כאן לא בסדר'... אז מה עושים? אדם אומר "זה לא בשבילי" וגומר עם זה...

אבל ממשיכים ואומרים שם: **"עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם"** – שזה הצדיק, שהוא "הכתוב השלישי", וכמו שאומר רבינו בפירוש (ליקו"מ ח"ב סי' פט) שעל כן הצדיק

1. מובא בדברי האר"י הק' ושאר ספ"ק, שי"ג מדות שהתורה נדרשת בהם הם כנגד י"ג מדות הרחמים, ולא לחינם שניהם במספר י"ג, והאר"י הק' מסביר בכל דבר איך קשור לאותה מדה.

הוא השדכן, כי זה מה שהוא עושה; ואומר רבינו שם, שלכן לבוא אל הצדיק ולשמוע תורתו זו סגולה למצוא את הזיווג. ואנחנו תמיד חוזרים על ההבנה החשובה: כשמדברים מ״מציאת הזיווג״ מדברים מ״שלום בית״, כי זה אותו דבר, מדוע? כי אמנם אדם זכה להתחתן, אבל בבית יש מריבות ומחלוקות, וכי זה נקרא שהוא ״מצא את זיווגו״? יש שם גיהנום ה״י... ולכן אם מדברים ממציאות הזיווג – היינו שלום בית, כי גם אחר החתונה צריכים תמיד להתחיל מחדש את העניין הזה.

הכלל, אומר רבינו שהצדיק השדכן, ולכן צריך לבוא אל הצדיק ולשמוע תורה; אדם תוהה ואומר: ״עזוב אותי תורות... אני צריך שידוך, אני צריך שלום בית, תן לי עצה לשלום בית, מה קשור עכשיו תורות?״... אומר רבינו שזו העצה, ומביא לזה הפסוק (מלאכי ב, ז) ״כִּי שִׂפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַּעַת וְתוֹרָה יְבַקְשׁוּ מִפִּיהוּ״ ואומר רבינו שזה ר״ת ׳שידוך׳, ולכן אדם שמקיים ״ותורה יבקשו מפיהו״ יהיה לו שידוך או שלום בית.

ובאמת, מה הקשר בין ענין אמירת תורה של הצדיק לענין מציאת הזיווג? מסביר רבינו, כי זה בדיוק מה שהצדיק עושה – שידוך, כי הוא שואל שאלה – במקום אחד כתוב משהו מסוים, ובמקום אחר כתוב משהו אחר, ואיך זה מתאים אחד עם השני? זה נראה כסתירה... והנה פתאום הצדיק אומר לך תירוץ שאחר ששמעת את זה אתה אפילו לא יודע מהיכן התחילה השאלה בכלל... הוא הביא לך תירוץ כזה נפלא עד שאתה תוהה ״איזו שאלה בכלל הייתה?!״...

אומר רבינו: כך הצדיק משדך שידוכים; שהנה אדם אומר ״וכי אני אקח את זאת?!״ והיא אומרת ״אני אקח את זה?!״ הרי אין שום חיבור... והנה אתה בא לצדיק, והצדיק מגלה לכם: אתם ממש כמו ׳זוג יונים׳! כמו אילפם וכיסויו! [היינו כמו סיר ומכסה; כך רגילין לכנות באידיש שידוך טוב – שזה כמו מכסה שמתאים לסיר, כך הוא הפתגם באידיש]. נמצא שמה שאתה חשבת שזה לא מתאים – זה דווקא מתאים מאד, וזה מתאים רק לך, כי עם סיר אחר – הכיסוי הזה לא היה מתאים... אבל זה בדיוק! זה מה שרבינו אומר: אתה תבוא לשמוע תורה מהצדיק, והנה תתחיל להבין ״אין שום מקור לכל הספיקות והבלבולים שלי... זה דווקא מתאים מאד״...

זו העבודה של הצדיק, ולכן זו אחת מהמידות **״שהתורה נדרשת בהן״**, וזה כל החיים של האדם, שהצדיק תמיד מחבר שמים וארץ ביחד – **״דאחיד בשמים וארעא״**, הוא מחבר ומהדק זאת יחדיו ומגלה שאין שום סתירה. אתה חשבת ״אני כזה אדם מגושם, מונח בשאול תחתית, אני מכיר את עצמי, אני יודע מי אני״... **כן, אבל הצדיק בא ומראה לך: יש לך אמנם יצר הרע גדול? יש לך ניסיונות קשות וכבידות? אבל זה בגלל גודל המעלה של הנשמה שלך! בגלל שיש לך נשמה כ״כ גבוהה, לכן מוכרח להיות ״זה לעומת זה״!**

וכדברי הפסוק בקהלת (ז, יד) ״זֶה לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹקִים״, והצדיקים מסבירים בזה, שבכל דבר בבריאה יש ״זה לעומת זה״, במקום שיש גילוי גדול של קדושה מוכרח להיות כנגדו גם ניסיון של ההפך מן הקדושה, כי אם לא – לא היתה בחירה... אם היה הכל גילוי אלקות פתוח ללא שום ניסיונות – מה שייך לומר?... אך כשיהיה גילוי גדול של קדושה, ויהיה נגדה ניסיון גדול של ההפך מן הקדושה – עכשיו מתאזן, ועתה יבוא הצדיק ויראה לך איך שאין פה שום סתירה... **אתה חשבת שאתה הכי מגושם והכי גרוע, והנה אני מראה לך שזה לא ככה! יש לך כוחות בלתי מוגבלות! ודווקא בגלל שאתה מרגיש הכי גרוע, בעצם יש לך כוחות להיות הכי גדול והכי צדיק בעולם!**

ובזה יובן לנו קצת בהא דאיתא: **״י״ג זמן קהילה לכל״**, ולא לחינם זה י״ג דייקא, כי הרי דיברנו עתה מעניין י״ג מדות שהתורה נדרשת בהן, ודיברנו מהמידה ה׳י״ג׳ – שני כתובים המכחישים זה את זה עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם, שהצדיק מראה שאין שום סתירה, ויש אפשרות לאדם לנקות את עצמו ולהגיע למדרגות הכי גבוהות!

ו׳לנקות׳ את עצמו דייקא, כי בי״ג מידות של רחמים, המידה ה׳י״ג׳ היא **״וְנַקֵּה״**, כי לפי דברי האר״י הק׳ **״ח׳ ח״״** זה לא ב׳ מידות, אלא אחד; יש מחלוקת ראשונים בזה, והאר״י הק׳ הכריע שהמידות הקדושות מתחילות מ**״אל״**, ואח״כ ״רחום וחנון״ וכו׳, ואם עושים חשבון אזי המידה ה׳י״ג׳ היא **״וְנַקֵּה״**, ולפי עניינינו זה הצדיק, שהוא **מנקה** את האדם, ומרים אותו מדיוטא התחתונה – אל המעלה הכי גבוהה! ולכן **״וְנַקֵּה״** עולה בגימטריא **קס״א – ״אֶפֵּק״**, בחי׳ ״אִם אֶפֵּק שָׁמַיִם שָׁם אָתָּה״, המדרגה הכי גבוהה!

אז אתה היית מאד מלוכלך, והגעת לכזה מצב שאתה חושב "מי בכלל מסתכל עליי", והנה הגעת אל הצדיק, והצדיק התחיל לנקות אותך, לרחוץ אותך ולקשט אותך, והוא קיים "וְנַקֵּה" – הראה לך איך אתה יכול להיות "וְנַקֵּה", שכאמור זה בגימטריא **קס"א**, שהיא המדרגה הכי גבוהה.

וזהו דברי הגמ' במסכת מגילה: **"י"ג זמן קהילה לכל"** – י"ג באדר [הן אדר ראשון והן אדר שני] הוא "זמן קהילה לכל", זמן שאדם צריך 'להיקהל' – להתאחד ולבוא **'לכל'** – היינו אל הצדיק, והוא כבר יסיר ממך את כל הפחדים, וכמו שהיה באותו הדור לעם ישראל – פחד מהמן הרשע, כי הרי י"ג באדר היה אז יום של צום. אמנם מה שאנו בכל שנה עושים "תענית אסתר" זה לא מחמת שבאותו היום היה התענית שאסתר צותה "וְצוּמוּ עָלַי", כי זה היה בערב פסח וביו"ט ראשון שבו, אך בפסח אנחנו לא צמים... עושים את ה'סדר'... ובאותו הדור אסתר צותה זאת כדי לעורר רחמי שמים, ואנחנו עושים זכה לזה בי"ג, שהוא "זמן קהילה לכל" – אדם זוכה להתאחד אצל הצדיק ולקבל ממנו את הכח לא לפחד מהמן הרשע!

מי זה 'המן הרשע'? היצר הרע, כלליות הרשעות, שזה כמובן מתלבש בכל מיני לבושים – היצר הרע שיש בקרבנו, ולפעמים זה בני אדם שמתנגדים ורשעים, כל מיני מונעים מן הקדושה, הכל בכלל זה, שזהו הנחש הקדמוני, וכדאיתא בגמ' (חולין קלט.): "המן מן התורה מנין?" – איפה יש רמז להמן בתורה? עונה הגמ': "'הַמִּן' הָעֵץ" – הכתוב בפרשת בראשית, כששאל הקב"ה את אדם הראשון: "הַמִּן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבִלְתִּי אֲכָל מִמֶּנּוּ אָכָלְתָּ"? – 'הַמִּן' אותיות **'המן'**, הוא הנחש שהסית את האדם; אדם עובר בחיים שלו כל מיני הסתות – הן מבני אדם, הן מעצמו – מהיצר הרע שבו, זה לא קל, זה בא מהנחש הקדמוני, אבל אם אדם מתאחד אצל הצדיק, הוא בא אליו, הצדיק מראה לו איך **"פּוּר הָמָן נָהְפַּךְ לְפוּרֵנוּ"**, שהנה המן הרשע הכין עץ – "וַיַּעֲשׂוּ עֵץ גָּבֹהַּ חֲמִשִּׁים אַמָּה", וכמו שמוסבר אצל כל הצדיקים (בכל הספרים; ר' נתן מדבר מזה) "גבוה חמישים אמה" היינו "חמישים שערי בינה", כי המן – היצר הרע – הוא כזה קליפה שהוא סותר את כל הקדושה, במקום נ' שערי בינה הוא מתגבר עם נ' שערי טומה ח"ו, שמשם ה"י קשה לצאת... אם מגיעים לנ'

שערי טומאה – "כָּל בָּאֶיהָ לֹא יְשׁוּבוּן"...

שעל זה כתיב ביציאת מצרים "וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ", אומר האר"י הק': הם לא יכלו עוד שניה אחת להיות במצרים, כי היו שם עוד שניה אחת – היה כבר שער החמישים, שממנו לא יכולים לצאת... אז הקב"ה שיודע עיתיו ורגעיו הוציא את עמ"י לפני זה וזכינו להגיע **חמישים** יום אחר יצי"מ להר סיני לקבל את התורה – לנ' שערי בינה, להגיע למדרגה הכי גבוהה!

ועל כן, אפילו שהמן הרשע עשה "עֵץ גָּבֹהַּ חֲמִשִּׁים אַמָּה", ע"י הכח של הצדיק וכל התפילות של עמ"י – התקיים: "תְּלֻהוּ עָלָיו", ואזי: "וַיִּתְלוּ אֶת הָמָן"... "**וְנַחֲפוֹךְ הוּא" מן הקצה אל הקצה!** והכל היה בזכות הצדיק, שכולם נקהלו אליו, כמ"ש במגילה "לְהִתָּקֲהֵל וְלַעֲמֹד עַל נַפְשָׁם", מהו "**להתקהל**"? אומרת הגמ': הקהילה היתה '**לכל**' – להצדיק, שנקרא 'כל'.

כל זה הוא הקדמה. היום הוא **ליל חמישי פרשת תצוה**; בפרשת תצוה ישנו פלא: הפרשה מתחילה: "**וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**" – ולא כתוב מי יצווה... אנחנו מבינים שזה משה רבינו, רק שלא נזכר שמו בפרשה זו, וכמובא בבעל הטורים, שבכל התורה – מפרשת שמות, הלידה של משה רבינו – עד פרשת וזאת הברכה, אין פרשה בתורה שלא מוזכר בה שמו של משה רבינו, חוץ מפרשה זו, לא מוזכר בה אפילו פעם אחת שמו של משה רבינו, אלא מתחלת "**וְאַתָּה תְּצַוֶּה**", ועפ"י רוב כתיב לפני כן "וידבר ה' אל משה לאמר", "דבר אל בני ישראל", איזו 'הקדמה' לציווי, אבל פה אין שום הקדמה, ואין זה באמצע פרשה, אלא בתחילתה, כי פרשת תרומה כבר הסתיימה – "לְכֹל כְּלֵי הַמְּשָׁכָּן בְּכֹל עֲבֹדָתוֹ וְכָל יְתֵדֹתָיו וְכָל יִתְדֹת הֶחָצֵר נְחֹשֶׁת", וזה סוף פרשה, והנה מתחלת הפרשה: "**וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**" – ממי מדברים פה?... אנחנו מבינים שזה משה רבינו, אבל זו השאלה הראשונה, מדוע משה רבינו לא מוזכר כאן? למה זה 'חסוי'?...

ומהו הציווי? "**וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ כָּתִית לַמָּאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד**" – ולכאורה יש להבין, מה נכנס עתה ענין הדלקת המנורה של ביהמ"ק? בפרשת תרומה היה כמעט את כל כלי המשכן [קטורת בסוף פרשתנו, והכיור בפרשת כי תשא, אבל רוב הכלים בפרשת תרומה, ובוודאי המנורה], ובפרשת תצוה יש לנו את כל ענייני

בגדי הכהונה – בגדי הכהן הגדול וכו', ומה נכנם פתאום כאן ענין של "**וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ כָּתִית לַמָּאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד**", והיכן? "**בְּאֹהֶל מוֹעֵד מִחוּץ לַפָּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל הָעֵדֻת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אַהֲרֹן וּבָנָיו מֵעֶרֶב עַד בֹּקֶר לִפְנֵי ה' חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**"; מה זה נכנם כאן? זה היה צריך להיות לכאורה בפרשת תרומה מיד אחר ענין עשית המנורה. היה את ענין הארון, השולחן, ואח"כ המנורה – "וְעָשִׂיתָ מְנֹרַת זָהָב טָהוֹר" וגו', ושם היה צריך להיות מובא ענין "שמן זית זך" וכו'.

שאלה נוספת: מהו "וְיִקְחוּ **'אֵלֶיךָ'** שֶׁמֶן זַיִת זָךְ"? איך נכנם פה משה רבינו?... משה רבינו הוא לא זה שהדליק את המנורה, אלא כלשון הפסוק הבא מיד: "יַעֲרֹךְ אֹתוֹ **'אַהֲרֹן וּבָנָיו'** מֵעֶרֶב עַד בֹּקֶר לִפְנֵי ה'" – הכהנים מדליקים את המנורה בביהמ"ק, א"כ מהו "וְיִקְחוּ **'אֵלֶיךָ'**"? מה הם צריכים להביא למשה רבינו? מהו הקשר של משה רבינו לעניין המנורה בשעה שאהרן הכהן הוא המדליק? וכן, מדוע ענין זה נזכר דוקא כאן ומדוע לא נזכר שמו של משה רבינו?

הבה ונתבונן מעט מהו ענין הדלקת המנורה: כתיב "**וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ כָּתִית לַמָּאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד**"; בשביל הדלקת המנורה היה צריך "**שמן זית זך**", היינו מאד מזוכך [הטיפות הראשונות משמן הזיתים, שהוא המובחר מן הזית, ומוכרח להיות בלי שום שמרים], וכן היה ענין של "**כתית**" – אומר רש"י, שהיה כותש הזיתים במכתשת, ולא טוחן אותם בריחיים, כי אם יטחנו אותם – יהיו שמרים, ועל כן כתש אותם, ויוצא השמן, והטיפות הראשונות הן בשביל המנורה [ואח"כ יכולים לטחון אותם ומה שיוצא עוד זה בשביל מנחות ונסכים וכו' אבל הכתישה הראשונה זה בשביל המנורה]. ו"**כתיב**" היינו שצריכים 'לכתות' אותם, וכל זה כדי "**להעלות נר תמיד**".

והנה, בעניין זה של הדלקת המנורה, מהו הממל והלימוד היוצא לנו? ענין של **אור**; מה אנחנו צריכים בחיים שלנו? עיקר מה שאנו צריכים בחיינו הוא **אור**. **אם יש אור בחיים – יש הכל!** כי אם יש אור – אדם זוכה להיות שמח, יש לו שלום־בית, וכמו שאומרת הגמ' בפירוש גבי נר שבת, מדוע יש את כל ההלכות והדקדוקים על זה? מה כ"כ חשוב נר שבת שזו מצוה כזאת מיוחדת [שנמסרה בעיקר לנשים] עד שיש על זה פרק שלם

במסכת שבת – ״במה מדליקין״? הגמ׳ אומרת שאדם הזהיר בזה זוכה לבנים וחתנים צדיקים וכו׳, ומה כל העניין בנר שבת? אומרת הגמרא: **בשביל שלום־בית!**

ובפשטות – כי אם יש חושך, יש מריבות, ישנה התנגשות, כי לא רואים אחד את השני וזה הדבר הראשון שגורם מחלוקת, ולכן זה חיוב מחכמינו הקדושים – להדליק נרות שבת [בתחילת הפרשה מביא בעל הטורים בזה דבר נפלא על המילים ״**ואתה תצוה**״ – גימטריא ׳**נשים צוה**׳, רמז להדלקת נרות לשנים בשבת].

זה ענין של נרות שבת המביאים שלום־בית, כי ׳נרות׳ היינו **שאנחנו צריכים אור!** כי אם יש חושך – אין שום דבר, ובעיקר אין שלום, זה הדבר הראשון שגורם למריבות...

וכל זה מדובר על אור גשמי, שעל ידו רואים אחד את השני, וככה לא מתנגשים אחד בשני, ואין מריבות... אך כמובן, אם אדם כ״כ זקוק לאור גשמי – כמה הוא זקוק לאור רוחני! יכול להיות שהחדר מואר עם מנורות רבות ונרות המונחות על השולחן, אבל אם במוח האדם יש חושך – זה לא עוזר הרבה מה שהחדר מואר... כי העיקר הוא אור רוחני.

בתורה הראשונה בליקו״מ, כשרבנו ז״ל מדבר מאור הצדיקים, ורבינו מזכיר פסוקים בזה – ״וְאֹרַח צַדִּיקִים כְּאוֹר נֹגַהּ״ (משלי ד, יח), מסביר רבינו שהכונה היא הסתכלות בחכמה ושכל שבכל דבר, ואין הכונה ׳אור׳ בפשטות, כי יכול להיות שהשמש מאירה בחוץ באור נפלא ממש, עד שקשה להסתכל על השמש מרוב אור... **אבל אם במוח האדם חשוך, הוא נתון בעצבות ובדיכאון וחושך לו, מה מועיל לו כל האור הזה בחוץ?!...**

האור שיש בחוץ הוא כדי לעורר בן אדם: ״תראה איזה אור יש! הקב״ה אוהב אותנו ומזריח לנו את השמש!״... שזו זריחה פנימית שיש לאדם, וכמו שאומר שם רבינו על הפסוק הנ״ל ״וְאֹרַח צַדִּיקִים כְּאוֹר נֹגַהּ הוֹלֵךְ וָאוֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם״, מסביר רבינו: כשאדם זוכה לאור השכל, השכל מאיר לו אפילו במקום שהיה אופל וחושך – מאיר לו השכל, כשזוכה להסתכל בשכל שבכל דבר, וזה מקרב אותו להקב״ה.

כי זה לא דבר שתלוי באור גשמי; יכול להיות שאתה באמצע הלילה, ממש בחשכת לילה – בזמן הכי חשוך של

הלילה [לפני חצות, או לפני עלות השחר, או כשהלבנה איננה זורחת], **אבל השכל שלך כן זורח! ואתה מרגיש כאילו באמצע היום...** וכמו שכתוב בתהלים (תהלים קלט, יב) ״גַּם חֹשֶׁךְ לֹא יַחְשִׁיךְ מִמֶּךָּ״ – אדם שזוכה להיות דבוק בהקב״ה, שום חושך לא מחשיך את זה! כשכתוב אצל עם ישראל במכת חושך (שמות י, כג) ״וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם״ הכוונה גם במושב המצרי (מדרש, וכן בדברי האוה״ח הק׳), שהגיעו למקום המצרי – וגם שם היה להם אור! דבקים בהקב״ה, וזה האור והשמחה הכי גדולים!

׳אור׳ ו׳שמחה׳ קשורים ביחד, וכמו שכתוב (משלי יג, ח) ״אוֹר צַדִּיקִים יִשְׂמָח״, כי אור מביא שמחה, בחינת (תהלים צז, יא) ״אוֹר זָרֻעַ לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי לֵב שִׂמְחָה״, כי שמחה ואור מקושרים ביחד! וכשאדם זוכה לאור בחיים – זה **חיים**! ״אור החיים״! כי זה נקרא ׳חיים׳ אמיתיים, שאדם מרגיש ׳אור׳ בחיים שלו!

יכול להיות שבחוץ יש חושך, ואולי זה זמן שיש דברים שמצדם הם לא כ״כ משמחים, אבל כשאדם יודע שהקב״ה גנוז בתוך כל פרט ופרט, והוא מסתכל בחכמה והשכל שבכל דבר, זה מאיר לו! הוא זוכה לאור נפלא!

וממילא יש שלום־בית... אם הדלקת נרות זה בשביל שלום־בית, אז מה אנחנו מבינים? שככל שיש יותר אור – יש יותר שלום־בית!

אדם רגיל לזרוק את האשמה על אשתו – שבגללה אין שלום־בית, וכן אשה זורקת את זה על בעלה – שזה בגללו, ומה הבעיה? שאדם בעצמו איננו זוכה לאור... אבל מיד כשאדם היה מלא באור, הוא היה כזאת חתיכה של אור עד שהאור שלו כבר יוצא ומזריח לחוץ עד שרק מסתכלים עליו – רואים שיש פה אור, ואין לשום חושך מקום להיכנס שם!

וזה ׳שלום׳ אמיתי, שיש תמיד כזה אור, ומחפשים תמיד דברים חיוביים; מה גורם חושך? אם אדם מתחיל עם כל מיני ביקורת, טענות, ׳דקירות׳, לא חסר כאלה... זה הטבע של האדם... מה אדם מרוויח מזה? כלום! אבל עפ״י רוב יש כזה טבע אצל האדם, שהוא חושב שבזה הוא מנקה את המצפון שלו, שכל הגורם לאי–שלום־בית זה האשה, וכן להפך – אשה מנקה מעצמה את המצפון כי אומרת שזה בעלה אשלם... ובעצם זו שטות, כי אם היית תמיד

דבוק/ה באור הזה – לא היה מקום כלכל המריבות האלו! לא היה לזה שום שייכות! כי יש אור – וזהו... "תראי, יש פה אור, אין שום בעיה"... נמצא שמה שחשבת שיש פה ענין של סתירה הנ"ל – הנה הכל בסדר... **וזה היסוד!**

זה ענין הדלקת המנורה בביהמ"ק, וכדברי חכמינו הקדושים בפרשת שבוע שעבר: **"וכי לאורה הוא צריך?"** – הקב"ה צריך את האור שבביהמ"ק? הרי **"וְנָהוֹרָא עִמֵּהּ שְׁרֵא"** (דניאל ב, כב) – הקב"ה הוא עצם האור [ואנחנו מבינים כבר ש'אור' היינו האור של הקב"ה], א"כ, וכי הקב"ה צריך לצוות שידליקו את המנורה בביהמ"ק?

אך כל כוונת האור היא **כדי שמכאן יצא אור לכל העולם!** הקב"ה לא צריך את האור הזה, אלא רק כדי שיצא לכל העולם, וכמו החלונות בביהמ"ק – שהיו צרות מבפנים ורחבות מבחוץ, ולמדים זאת מפסוק בהפטרה של פרשת שבוע שעבר (מ"א ו, ד): "וַיַּעַשׂ לַבָּיִת חַלּוֹנֵי שְׁקֻפִים אֲטוּמִים", ולמדים מזה שמפנים היו החלונות צרים, ורק בחוץ היה רחב, דהנה עפ"י רוב בונים את זה ההפך [אמנם אנחנו בונים באופן שזה שווה, אבל פעם, כשלא היה אור חשמל וכו', רצו שייכנס כמה שיותר אור לפנים, לכן עשו מבחוץ צר, ובפנים יותר רחב, וכך – כשהאור נכנס, זה מאיר בפנים], אך בביהמ"ק היה הפוך למה? **כי האור היה יוצא מביהמ"ק – מן המנורה שהכהן היה מדליק – לכל העולם!** העבודה של אהרן הכהן להדליק את המנורה בביהמ"ק היתה כדי להדליק את האור!

ועל כן המדה של אהרן הכהן היה "אוהב שלום ורודף שלום" – להכנים את השלום, זו היתה עבודתו – רק להכנים שלום בעולם, בין אדם לחברו ובין לאשתו, מוסר נפשו ורץ בשביל זה! הוא שומע שיש איזו מריבה – מיד הולך לשם, "מה זה שייך אליך? אתה עם בגדי כהונה"... **זו העבודה הכי גדולה יותר מחכל!** וזו היתה כל עבודתו – "אוהב שלום ורודף שלום", אוהב את זה ורודף לעשות את זה! ולכן כשהוא הדליק את המנורה – היה מאד מתאים לו העבודה הקדושה הזאת, כי היה מדליק את האור וגורם שיהיו בכל בתי ישראל ג"כ אור, ירגישו שאין פה שום מקום למריבות! חשבנו שאנחנו סותרים אחד את השני – "שני כתובים המכחישים זה את זה", והנה בא הצדיק והאיר לכם שאין דבר כזה! אתם שתי נשמות קדושות ויקרות ומתאימות מאד! והנה יש אור...

ואומרים חכמינו הקדושים באבות דרבי נתן שהיו אלפים ילדים שקראו אותם 'אהרן', כי אהרן הכהן עשה שלום־בית, אז קראו את הילדים ע״ש אהרן הכהן. אמנם זה היה בחייו, אבל מחמת שעשה שלום בין איש לאשתו – קראו את הילדים על שמו.

הכלל שאנו למדים הוא, שכל ענין המנורה הוא לעשות אור, שיהיה אור! ואיפה יהיה אור? יהיה אור גשמי כדי שאוכל לראות מה אני קורא?... **שיהיה אור בתוך הנשמה! שהשכל יתחיל להאיר!**

תורה שלימה יש לרבינו – ליקו״מ ח״א סי׳ כ״א – על קדושת שבעת הנרות, שאדם צריך לקדש את העיניים, האוזניים, החוטם והפה, שאלו הם שבעת הנרות – כשבעת קני המנורה, ומה כל העניין הזה של קדושת שבעת הנרות? רבינו מתחיל שם את התורה ואומר שהעיקר שיזכה האדם להגיע ל'שֶׁפַע אֱלֹקִי', מהו ״שפע אלקי״? אומר רבינו שם שצריך שתהא שלהבת הלב עולה מאליה – שאדם זוכה להרגיש בתוכו שלהבת הלב, היינו שהוא בוער לקדושה, וכן ״שפע אלקי״ – המוח שלו מאיר!

ואז אומר רבינו, שאיך זוכים לזה? ע״י קדושת שבעת הנרות! תנקה את המנורה, תהא לך מנורה מצוחצחת, ותדליק שם את הנרות – תיזהר על העיניים שלך, תיזהר על האוזניים שלך, תיזהר על החוטם – לא להיות בכעס, תשמור על פיך לדבר הרבה אל הקב״ה, ואז תאיר לך המנורה ויהיה לך ״שפע אלקי״. זו התכלית של המנורה וזוהי פעולתה – להאיר את נשמות ישראל, כי כאמור, הדלקת המנורה בביהמ״ק לא היתה כדי שהכהן יוכל לראות היכן הוא הולך... לא צריכים אור גשמי, אלא מה? **כל ענין הדלקת המנורה הוא שמכאן יצא אור לכל העולם כולו!** וזו היתה העבודה של הכהן הגדול.

והנה, כדי לזכות לאור כזה, למנורה קדושה וטהורה, עלינו להתבונן: במה מדליקין את המנורה? עם שמן. תיקח מנורה ששווה אפילו הון תועפות [המנורה בביהמ״ק היתה כולה זהב טהור, משהו יוקרתי...], ותדליק בתוך הקנים אש – זה לא דולק... כי מוכרחים שמן ופתילה. ואם זה שמן טוב – זה ידלק עם אור בהיר מאד, וכן כמובן צריכים פתילה טובה, אבל העיקר הוא השמן, וככל שתתן בה שמן – כן היא תדלוק. במנורה

בביהמ"ק נתנו כמות של שמן שאפילו בלילות טבת הארוכים – זה דלק כל הלילה. זה ענין השמן שמכנסים בתוך המנורה.

והנה, רביז"ל מסביר (ליקו"מ ח"א סי' ס) שענין השמן הוא המוח של האדם, כי זה כמו שמן שעולה מכל גוף האדם אל המוח, וזה צריך להיות **"שמן זית זך"** – מה ענין של "שמן זית"? כי זית יש בו ג"כ שתי סתירות, כי הזיתים כשלעצמם הם מרורים, והגמ' אומרת שהם גורמים שכחה, מאידך – שמן זית מוסיף חכמה. כשלוקחים את הזיתים, כותשים אותם, ומוציאים מהם את השמן – השמן מוסיף זיכרון. ועלינו להבין מהו הרמז בזה?

תחילה נזכיר, שעניין השמן זית הזה הוא **"כתית למאור"**, שצריכים לקחת **"שמן זית זך"**, שהשמן זית יהיה "זך" – בלי שמרים, היינו שאדם יודע: **רבש"ע, אני רוצה מוח זך!** מה זה "זך"? מזוכך! אכן, עד שמגיעים לדבר כזה – לוקח זמן, אבל זה מה שאני רוצה! אני רוצה שהמוח שלי יהיה מיושב, יהיה בלי שמרים! רבינו אומר, שכשאדם זוכה להתקרב אל הקב"ה, זה כמו שמבשלים סיר על אש, ואז עולים כל מיני דברים וכו', עד שזוכים שזה מזוכך; אז אנחנו צריכים **"שמן זית זך"** – מזוכך.

ואיך מגיעים אל השמן הזה? **"כתית למאור"** – צריך לסחוט את הזיתים, ולא סתם לסחוט אלא **"כתית"**, ומה מונח בעניין של **"כתית למאור"**? מוהרא"ש היה תמיד מדבר מזה: דהנה שתי המילים "כתית" ו"למאור" נראות כסותרות, כי "כתית" היינו לכתות ולשבר, ומהו "למאור"?

אך זה בדיוק מה שאנחנו מדברים: כשאדם מרגיש שעובר עליו בחיים כל מיני "כתיתות", מכל מיני כוונים כותתים אותו ומכתשים אותו, והוא אומר "בוודאי זה בגלל שאני לא שווה כלום"... הוא מאשים את עצמו, מאשים את אשתו, מאשים אנשים אחרים, והוא מרגיש ממש "כתית" – שהוא גמור...

אך אם תהא לו סבלנות, הוא יבין שאמנם הוא "כתית" אבל זה "למאור", זאת אומרת ככל שאתה מקבל יותר כתיתה – אתה מקבל יותר אור! כי אדם שיש לו שכל, והוא יודע שכל הנסיונות שעוברות עליו בחיים, הכל הוא כדי שיחזיק מעמד, אפילו שעובר עליו ממש 'חורבן' – שלב קשה בחיים שלו, מאיזה צד שיהיה, שהיו לו כל

מיני ניסיונות ולא זכה לעמוד בהם, היו לו כל מיני מכשולות ותקלות שלא זכה לעמוד חזק, אבל סוף כל סוף הוא זכה לקום ולעמוד על עמדו, מה קורה? ה"כתית" הזה נהפך "למאור"!

והבעל הטורים מביא, ש"כתית" זה אותיות כ"ת – ת"י, ומהי חשיבות המספרים הללו? אלו השנים שבהן עמדו בתי המקדשות – ביהמ"ק הראשון עמד 410 שנים, ובית שני עמד 420 שנה, אבל אח"כ היה חורבן... אמנם עמדו שנים כה רבות, אבל לבסוף נחרב הבית הראשון, ואח"כ הבית השני... א"כ מדוע הרמז הזה נמצא באלו המילים "כתית למאור"? אך זהו כל העניין, שדווקא כשאדם עבר "כתית" – בחייו הפרטיים היה לו חורבן, מאיזו סיבה שלא תהיה, הוא מרגיש ממש שהכל נחרב אצלו, ואולי אפילו ה"י הבית נחרב, ואתה מרגיש שאמנם בנית בית, והבית עומד, אבל בפנים – "כתית"... כל הבית מהופך!

והנה חכמינו הקדושים אומרים (ברכות לג.): "כל מי שיש בו דעה, כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו"; זה אדם הזוכה ל'דעת', מהי 'דעת'? "אַתָּה הָרְאֵתָ **לָדַעַת** כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים" (דברים ד, לה), ומאיפה מקבלים את ה'דעת' הזאת? ממי שאמר את הפסוק הזה לעם ישראל, והוא משה רבינו, שהוא הדעת של עם ישראל [משה רבינו נקרא דעת, וכמובא בדברי רבינו וכו' שהקב"ה הביא את משה רבינו כדי שיכנים דעת בעם ישראל, ולכן תמיד נקרא משה רבינו הדעת של עמ"י, הוא הוציא את עמ"י ממצרים כדי ליתן להם דעת], אז "מי שיש בו דעה" היינו שהוא קיבל את הלימודים של הצדיק, "כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו" – מה זאת אומרת? שמקודם היה חורבן, הוא חשב "הבית שלי הוא חורבן" ה"י... אז אדם אומר "אחכה לבית השלישי, יבוא משיח ויבנה את הבית השלישי", והוא עדיין מחכה... **בשעה שהקב"ה אומר לנו – חכמינו הקדושים מלמדים אותנו: תכנים קצת 'דעה' – דעת – בתוך המוח שלך! תקשיב לדברי הצדיק ותכנים בעצמך את הדעת שהוא אומר לך!**

ורבינו מגלה בכ"מ ש'דעת' הוא חיבור בין חסד לגבורה, שזה בדיוק העניין הנ"ל – שיש סתירה ביניהם, ואדם אומר "אני לא מבין איך זה מסתדר... כל הבית הזה, כל השלום בית, כל השידוך הזה, הכל נראה סתירה אחת גדולה, זה לא הולך"... אך כל זה עד שהגעת את "הכתוב השלישי והכריע

ביניהם" – שהוא הכריע לך את הדעת, והבהיר לך: "איך זה מתאים? אין יותר מתאים מזה!"...

אז זה ה"שמן זית זך כתית למאור" – 'כתית' הוא ענין של חורבן, כי רומז כנ"ל על שתי החורבנות, והצדיק אומר לך שה"כתית" הזה הוא "למאור", דווקא בגלל שעברת כזאת כתישה בחיים שלך, אבל אתה מחזיק מעמד, ואתה מאמין בדברי רבינו: **"אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן"** – והנה פתאום ה"כתית" הזה מתהפך "למאור"... ודייקא כמה שהיה יותר כתישה – מזה יצא ה"**שמן זית זך**" הזה, דהנה לקחו את הזית, שהוא מר [לפני שמעבדים את הזית הוא מאד מר, עלי זית הם מרים, כתוב אצל היונה בתיבה "עֲלֵה זַיִת טָרָף בְּפִיהָ", ואמרה "יהיו מזונותי מרים כזית" וכו'], אבל השמן שיוצא ממנו הוא **"שמן זית זך"**... דוקא בגלל שהיתה מרירות! אדם הרגיש מרירות בחיים שלו, והחזיק מעמד, והוא רץ אל הצדיק!

שבזה אנחנו מגיעים לעניין של "ויקחו **אליך**", ולכאורה מה קשור משה רבינו לכאן? הרי משה רבינו לא הדליק את המנורה בעצמו, אלא זו היתה עבודתו של אהרן הכהן שהיה "אוהב שלום ורודף שלום" – הוא עסק בהדלקת המנורה, אבל את ה"**שמן זית**" – "ויקחו **אליך**", צריכים להביא אל הצדיק! הוא צריך להשגיח על ה"שמן זית זך", הוא הדעת שמלמד אותנו "**זה הרצון של הקב"ה – תחזק מעמד! שיהיה לך דעת! נראה לך חורבן, אבל זה "כתית" שהוא "למאור"!**"...

ואדם צריך לקבל את הלימודים של הצדיק, ולהבין שצריכים לקיים "ויקחו **אליך**" – אל הצדיק, לא שהוא אומר "שהצדיק יעשה את זה"... לא! צריכים לקחת את השמן הזה ולהביאו אל הצדיק: "משה רבינו, זה בסדר השמן הזה? הוא "שמן זית זך"? אני כבר יודע שזה "כתית"... – הרגשתי היטב זאת עד שהגעתי לזה, אבל יש כזאת תקווה שזה יהיה **"למאור"**?! הזית הזה יהיה "למאור" – עדיין יאיר לי בחיים שלי? אנחנו נשים את הזית הזה בתוך המנורה וזה יאיר לי, לבית שלי, ולכל עם ישראל? יש דבר כזה?!"... משה רבינו עושה זאת!

והנה אדם יאמר: "א"כ, מדוע הצדיק לא מתפרסם ולא מתגלה? הוא לא צועק בראש כל חוצות בקול גדול"... **כי א"א לקחת את הבחירה של האדם!** מצד אחד – הכח של הצדיק, משה רבינו, הוא בתוך כל מילה, אות ותג,

בכל נקודה של התורה נמצא משה רבינו, מי גילה לנו את התורה? משה רבינו! אבל מצד עצמו הוא איננו כלל וכלל, בביטול גמור.

שזה העניין של יום ז׳ אדר שהיה לפני כשבוע [ועוד יהא לנו באדר שני], שיוצא תמיד בסביבות פרשת תצוה, מדוע לא עושים אז הילולא רבא לכל הפחות כמו לרשב״י בל״ג בעומר – שמחה והילולא וכו׳? משה רבינו רבן של ישראל, רעיא מהימנא קדישא, מדוע יהא פחות מזה? כל זה להראות לנו שהלימודים הקדושים והצדיק זה ענין חסוי... וכמובן עלינו לזכור שבכל מילה, בכל אות, בכל תנועה ובכל זיז – בכל דבר גנוז הכח של הצדיק, שהוא המאחד, בבחינת ״**זמן קהילה לכל**״ – מאחד את כולם ביחד! וכמו שכתוב כמעט בכל ספרי חסידות – תלמידי הבעש״ט, וכן מפרשי התורה הקדמונים: ״ואתה ׳**תצוה**׳״ – ׳**תצוה**׳ לשון של **צוותא**, לאחד! [כמו ׳**צוות**׳ – לשון של איחוד], ואתה ״**ואתה תצוה**״ – מי זה ״**אתה**״? משה רבינו, אבל מדוע לא מזכירין זאת בפירוש? כי לא רואים כלום... ובאמת הכח של הצדיק הוא נמצא בתוך כל תנועה, בתוך כל זיז!

וכאמור לעיל, המידה הי״ג היא ״שני כתובים המכחישים זה את זה עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם״, שהנה היתה סתירה, והקב״ה לימד לחכמים שיש פסוק שלישי שהוא מכריע ביניהם, אבל לא כתוב בפירוש באותו הפסוק שהוא ההכרעה בין הכתובים, אבל הוא גילה את הדעת! הוא פתח לנו את השכל! ופתאום אין סתירה... הכל מְיֻשָּׁב... והדבר הזה הוא ג״כ חסוי, כי שני הכתובים המכחישים זה את זה הם כתובים בפירוש, אבל האדם בשכלו הקטן חשב שיש סתירה ביניהם, והם לא מתאימים ביחד, והצדיק עומד מן הצד ומיד מכריע – ״מה אתם מדברים? אין שום סתירה... יש כתוב שלישי שמכריע ביניהם״... אבל העניין הזה לא כתוב בפירוש, כי זה יוצא ממילא, כי אם מביאים את ה״**שמן זית זך**״ אפילו שהוא ״**כתית**״ – אל הצדיק, הצדיק מגלה לך: איך אתה מאיר? איזה אור יש בך? אתה חשבת שאתה הכי גרוע, לא שווה כלום, ולך אף פעם לא יהיה שלום בית, ואתה ״כתית״ ממש – הן בית ראשון והן בית שני... והצדיק נותן בך דעת והנה ״נבנה בית המקדש בימיו״ – אתה לא צריך לחכות מתי יבנה, כי מתי הוא יבנה? ברגע שתיקח לעצמך

את ה׳דעת׳ – זכית להגיע לבניין הבית!

וכל זה **״להעלות נר תמיד״** – שזה יהיה בבחינת ״נר תמיד״, ׳תמיד׳ זה ענין של תמידות, רבינו מדבר הרבה מהעניין של ׳תמיד׳, שזה ענין של אמונה וא״י, כמ״ש (דברים יא, יב) ״אֶרֶץ אֲשֶׁר ה׳ אֱלֹהֶיךָ דֹּרֵשׁ אֹתָהּ **תָּמִיד** עֵינֵי ה׳ אֱלֹהֶיךָ בָּהּ״, ׳תמיד׳ זה ענין של התקשרות אל הקדושה ואל הצדיקים. רבינו מדבר בתורה כ״ח מזה, ומזכיר את מאמרם ז״ל ״המארח ת״ח בתוך ביתו כאילו הקריב תמידין״, ורבינו מסביר ש׳תמידין׳ זה ענין של אמונה והתקרבות לצדיקים וכו׳.

זהו **״להעלות נר תמיד״** – שאדם זכה ׳פעם ולתמיד׳ שהוא זרק את כל השטויות, הגיע הזמן! זה כבר הגיע ״עד לאף״! עוד הפעם מריבות, סכסוכים, מתי יגיע כבר הזמן שזהו – גומרים עם זה? עד כאן! אבל בדיוק ברגע שאתה תכנים בתוכך את ה׳דעת׳ הזאת – הדעת של הצדיק, ואזי כבר יתקיים **״להעלות נר תמיד״** – ׳תמיד׳!

ואיתא בגמ׳ [מובא במדרש בפרשתן] שבזמן שהיה שמעון הצדיק כהן גדול, אף פעם לא נכבה נר התמיד [יש מחלוקת בגמ׳ האם היה הנר המזרחי או המערבי, והכלל שאף פעם לא נכבה, היה תמיד דלוק כשהוא היה כהן גדול], כי כך הוא כשהאור של הצדיק מאיר! שמעון הצדיק היה כ״כ גדול שהוא דאג שיהיה **״להעלות נר תמיד״** – שיישאר ממש תמיד, ולא ייכבה אף פעם!

זו העבודה של הצדיקים, שהם עושים את הכל בחסוי, ומראים איך שאין שום סתירה, ועבודתם היא לגלות את הקב״ה, שזאת עשה משה רבינו, ורבינו מזכיר בכ״מ שכל צדיק הוא בחינת משה, כמו שהאמורים קראו אחד לשני ״משה, שפיר קאמרת״, ואמנם לא היה שמם ׳משה׳, אבל בגלל שבתוכו היתה הקדושה של משה רבינו – הוא נקרא ׳משה׳, השם של הצדיק מונח בתוכו! ורבינו אומר שהשפלות של משה רבינו היא **בתוך כל אחד ואחד** (ליקו״מ ח״ב סי׳ עב), יש רמ״ח איברים ובתוך כל איבר ישנה השפלות של משה רבינו, רק שזה רדום... ואדם צריך לחיות עם זה, ואם יהיה לו דעת הוא ירגיש איך שהשפלות של משה רבינו היא בתוך כל איבר ואיבר שלו. משה רבינו נקרא ׳מחקק׳, כמ״ש ״שָׁם חֻלְקַת **מְחֹקֵק** סָפוּן״ – ׳מחקק׳ גימטריא רמ״ח, שזה משה

רבינו, שנמצא בתוך כל רמ"ח איברי האדם, ומזהיר את האדם "תשמור על כל רמ"ח מצוות עשה! ואל תשתכר!"...

כמה צריכים להיזהר משכרות! להיזהר במסירות נפש לא להגיע לשכרות! בשום פנים ואופן! בפורים אמנם זה בסדר, אבל גם זה עם שכל! ומי שיודע שיגיע לאיזה כישלון – גם בפורים הוא יצא לכל הדעות במיץ ענבים! וגם בד' כוסות של ליל פסח!

כמה רבינו הזהיר על שכרות! ואין שום תירוץ שיש חתונה, אירוע, נביא יין... זהו! מי שרוצה לעשות אירוע – שמחה, חתונה – אצלנו, כך הוא! אם לא – תחפש לך מקום אחר! אבל כאן, במקום הקדוש שלנו שהקמנו – שמוהרא"ש הקים – אין את זה! לא עראק, לא בירה, שום דבר! אל תכנים את זה בכים ותזכה את אחרים... לא! בהקפדה מאד גדולה! אין שום מקום לזה!

כשיש אירוע – בר מצוה, חתונה – תשמח עד לשמים! אבל אל תרקוד עם היין... עם העראק או היי"ש... ועל כך אמרו צדיקים, שתיזהר מאד שלא יתערב זר בשמחתך! אתה שמח? העראק שמח, היין שמח...

קל וחומר לענין של סמים וכו' דברים כאלו שכמה צריכים להיזהר מהם!

כל זה נכלל באזהרה של משה רבינו – המובא בליקו"מ ח"ב סי' כ"ו, שאדם שמשתכר הוא מרגש את האור של משה רבינו מתוכו, כך אומר רבינו שם, ומביא רבינו את הפסוק (משלי לא, ה) "פֶּן יִשְׁתֶּה וְיִשְׁכַּח מְחֻקָּק" – הוא ישתה וישכח "מְחֻקָּק" – שזה משה רבינו, אתה גירשת את משה רבינו ח"ו...

אבל הדעת של משה רבינו זה רק להאיר את האור בתוך האדם!

[חסר סיום השיעור]

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע"ה, ולע"נ הרה"ח ר' בנימין ביניש בן ר' יחזקאל שרגא נ"י ולעילוי נשמת מיכל רונית ע"ה בת שרה ויצחק.

להצלחת בנימין בן אהרן נ"י וכל משפחתו ולהצלחת כל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ"י
הילד ישי בן סילקא יעל נ"י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ"י
נעמי מרים בת חוה תחי'
סילקא יעל בת אביבה תחי'
משה בן אירן נ"י

ולע"נ ר' שלמה חנוך חרש ז"ל בן ר' ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע"ה, ר' יעקב דוד בן אברהם ז"ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע"ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט"א. לע"נ אליעזר שלמה ז"ל בן בנימין שיבלחט"א. לע"נ אהרן בן שלמה ז"ל, לע"נ הילד יהונתן ז"ל בן אושרה דינה תחי' ולע"נ סיוון בת אליהו ע"ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון "אשי ישראל" בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו' ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732